

مشخصات: اسم علمی سرخس *Nephrolepis exaltata* ، از خانواده

polypodiaceae می باشد. این جنس دارای ۳۰ گونه مختلف از سرخسها بوده که به

سرعت به وسیله استولون توسعه می بیابند. گونه مذکور، بومی نواحی استوایی است و

ارتفاع آن به حدود یک تا دو متر می رسد و گسترش بس یا زیادی دارد. سرخس گیاهی

همیشه سبز است و هم به صورت گلدانی، هم به صورت آویزی استفاده می شود.

مراقبت: این گیاه به نور متوسط، حرارت معمولی، آبیاری متوسط تا زیاد، رطوبت

هوای ۷۰-۹۰ درصد و خاک قلیایی احتیاج دارد.

کود: کود مورد نیاز این گیاه را می توان به میزان ۱ گرم در لیتر، هر هفته یکبار، از

فرودین تا شهریور، مصرف کرد.

خاک: خاک جنگلی و یا خاکبرگ، برای رشد سرخس مطلوب و مناسب است.

ازدیاد: سرخس را می توان به دو روش تکثیر کرد. زمانی که گیاه ساقه های

رونده ریشه زا تولید می کند در صورت تماس انتهای ساقه ها با خاک گی اهان کوچک

بوجود می آیند که پس از ریشه دار شدن، با جدا کردن و پرورش آنها می توان گیاهان

جدیدی تولید کرده این روش زمانی که گیاه در طول بهار و تابستان فعالی است عملی خواهد بود. برای این روش گلدانهایی با قطر دهانه ۹ سانتیمتر، حاوی کمپوست بذر و قلمه یا کمپوست گلدانی مناسب خواهد بود. خاک را به اندازه کافی مرطوب کنید و دمای محیط را ۱۸ تا ۲۰ درجه سانتیگراد نگاهدارید. روش دیگر تکثیر سرخس، استفاده از هاگهای بوحود آمده در سطح زیرین برگها است. هاگها را روی یک صفحه کاغذ سفید جمع آوری کنید و در سینی بذر حاوی کمپوست بذر و قلمه، به شکل پراکنده روی سطح خاک بکارید. گلدان یا سینی بذر را با کیسه پلاستیکی شفاف بپوشانید و در دمای ۲۱ درجه سانتیگراد نگاهدارید. زمانی که سرخسها جوان تقریباً ۲/۵ سانتیمتر شدند، آنها را بیرون آورده و هر یک را در گلدانی با قطر دهانه ۶ سانتیمتر حاوی کمپوست گلدانی بکارید و زمانی که بزرگتر شدند. گلدانها را نیز بزرگتر کنید. گیاه را همیشه دور از تابش مستقیم خورشید بگذارید. بهتر است آبیاری از زیر انجام گیرد یعنی گلدان را در بشقابی قرار داده و آب را داخل بشقاب پر کنید. ضمناً گاهی گیاه را با یک سمپاش کوچک خیس نمایید.

